

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

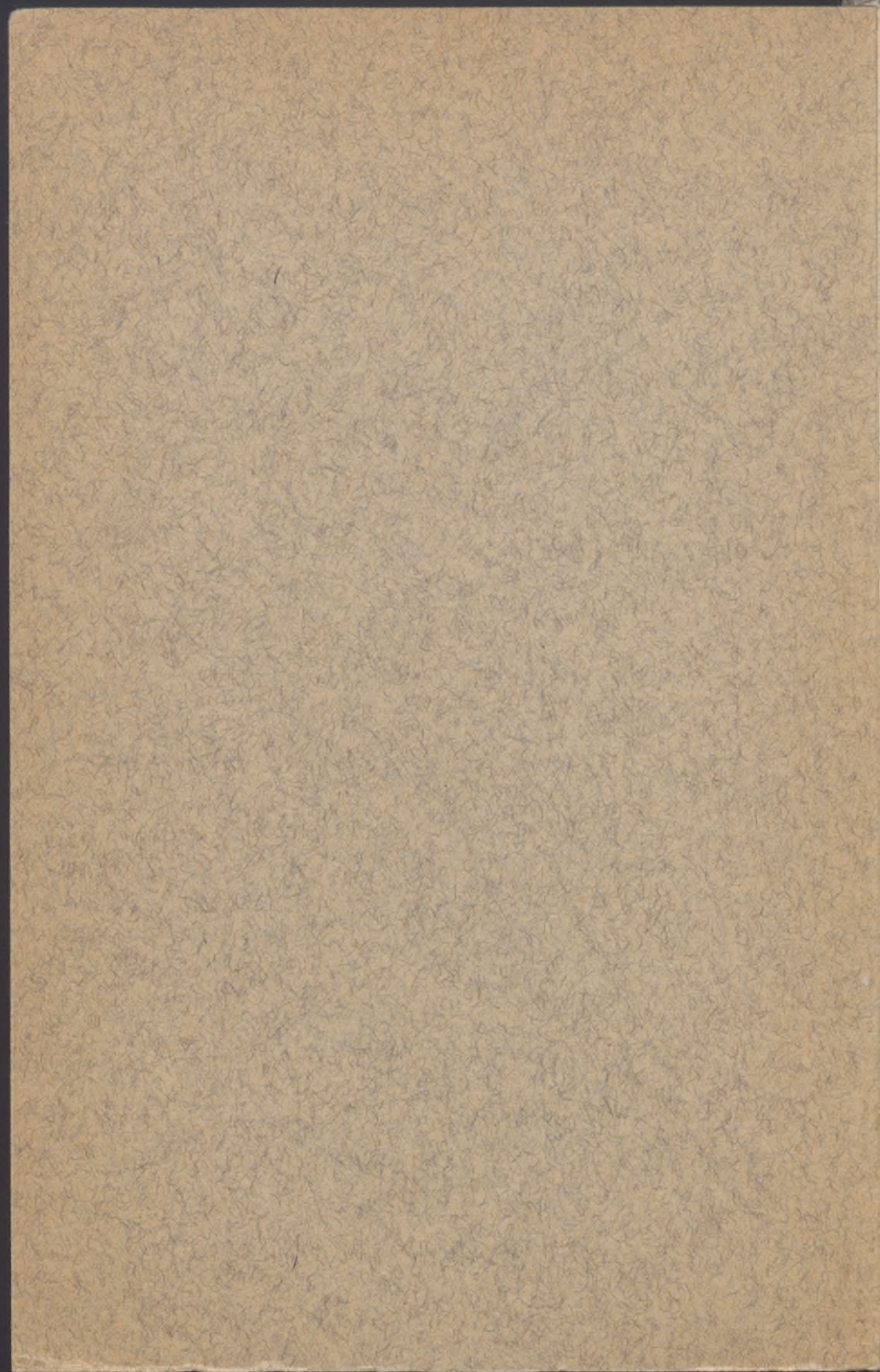
(Br.) Litt
31

Nils Sranberg.

Lågan

1926

*Bygget
50.*

NILS SVANBERG

LÅGAN

STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

NILS SVANBERG

L Å G A N

THE BATHING
M. A. C. A. D.

L Å G A N

DIKTER

AV

NILS SVANBERG

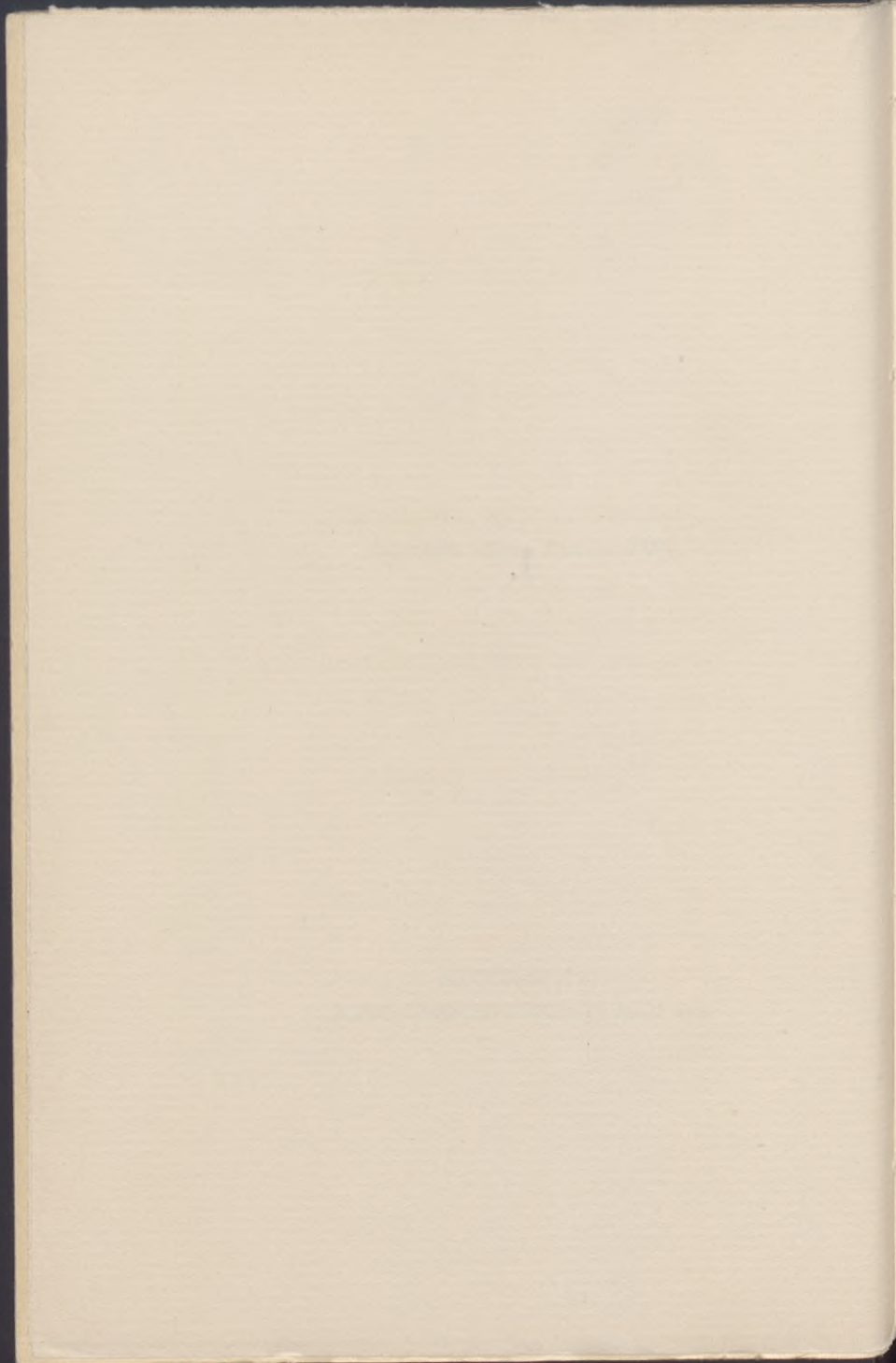
STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Copyright. Albert Bonnier 1926.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1926

I.

S Å N G E N.

Att värna mig själv mot döden,
mot alltför ohyggliga öden,
mot alltför djupa sår
har jag sjungit om mitt liv.
Mot allt det kval som märkte
min själ och ständigt värkte
igenom långa år
har jag sjungit för mitt liv.

I ångest för att stupa
uti det mörka djupa
och icke leva mer
har jag sjungit om mitt liv.

Mot skräcken för att mista
mitt sista ljus, den gnista
av sol jag ännu ser
har jag sjungit för mitt liv.

För dem som icke trodde
att inom mig där bodde
en stark och stridbar håg
har jag sjungit om mitt liv.
För någon som allting kände
och grät åt mitt elände,
för någon som allting såg
har jag sjungit — för mitt liv.

I.

Det är synd om alla människor,
som inte får längta som jag,
när jag längtar efter dig, min lilla vän,
var timma natt och dag.

Det är synd om alla människor
att de inte kan ha det som vi,
när vi lyssna, hur tiden rinner förbi
som en fjärran melodi.

Det är synd om alla människor,
som inte kan vara som du,
så vackra och kloka och goda som du.
Det är synd om dem alla nu.

Ty vi båda ha skådat jorden
så ljuv som aldrig förr
och vandrat ovan stjärnorna
och sett in genom himlens dörr.

II.

Skall du gå bort i aftonglöden
så som en fjärran molngestalt,
så som en dröm går över i döden,
du som jag älskar mer än allt?

Skall det bli mörkt när du försvinner?
Skall jag bli kvar, där mörkret är,
medan i fjärran, fjärran brinner,
brinner en eld, där du är när?

Skall jag allena leva och brinna
utan dig som är mig så kär?
Eller skall du aldrig försvinna —
därför att du är mig så kär?

III.

I natt, i natt då drömde jag,
att vi två måste skiljas åt.
Det fanns ej hjälp mot den grymma lag,
som var mera än längtan och gråt.

Alla skogar och fält och människors hem,
alla gator och rum, som tillsammans vi sett,
för sista gången sågo vi dem.
Mitt hjärta brände hett.

Mitt hjärta frös i visshet om
att allting var förbi.
Jag grät, då fört på vinden kom
ett minne av en melodi.

Den sista dagens kväll blev sen.
Allt kval varav jag förut brann,
var bara lek och rosensken
mot denna stund, då du försvann.

IV.

Jag vet en lund; där flyr och dör
begärens ritt i fjärran.
Och själen ber till Herran
om nåd och frid och ro.

Där står ett tempel, heligt rent,
i sol och stilla dager.
Dess spira strålar fager.
Ur mullen blommor gro.

Jag vet en död, så stilla sval
som aldrig livet varit.
Jag minns att det som farit
var smärtor utan tal.

V.

Allt vackert som vi mött
står nu förklarat fram.
All sorg förvissnar trött.
Jag ser dig hur du skrider
oändligt allvarsam,
mig själv till hjälp och tröst.
Jag hör din goda röst
igenom tiders tider.

Jag minns — du kunde le
— nu slår mitt hjärta hårt.
O, du var ljuv att se,
och ljuv att komma nära.

Din tid hos mig var kort.
Jag minns den gång för gång,
var blick, vart ord, var sång,
och allt, som var dig nära.

VI.

Ja det är stort och underbart
att skåda allt så lugnt och klart.
Vi skiljas åt, men säg mig, vart
försvinner nu min stjärna?
Hur kan jag se, när du ej är
beständigt i min närhet här —
hur kan jag se de platser där
vi båda dvaldes gärna?

Jag tror du vet, hur jag höll av
dig själv och allt som du mig gav
och hur min kärlek var min stav
i långa svåra tider.

Jag tror och vet, du tyckte om
mig själv och att till dig jag kom.
Nu slocknar drömmen småningom.
Nu är det natt omsider.

VII.

Du som jag har kallat min!
För oss har tiden stannat.
Du har en gång varit min,
och du kan aldrig någonsin,
aldrig bliva annat.

Du som skulle blivit min!
För oss finns ingen tid.
Allt är som den sista gång
vi skildes i vänskap en vacker och lång
sekund — förrn tiden stannat.

VIII.

Det finns inga stjärnor i mörkret,
när inte du är där. —
Kanhända bortom mörkret.
Det vet vi inte här.

Vi människor sträva att lyfta
oss själva och världen i ljus.
Vi krossas ibland och snyfta
i en underlig längtans rus.

Men inom oss finns det en stjärna
med evig eld uti.
Den måste vi följa gärna,
ty den är av begynnelsen vi.

Den var med när vi skapade världen.
Och av den skall vi tvingas att gå
den långa, prövande färden
mot högre världar ändå.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

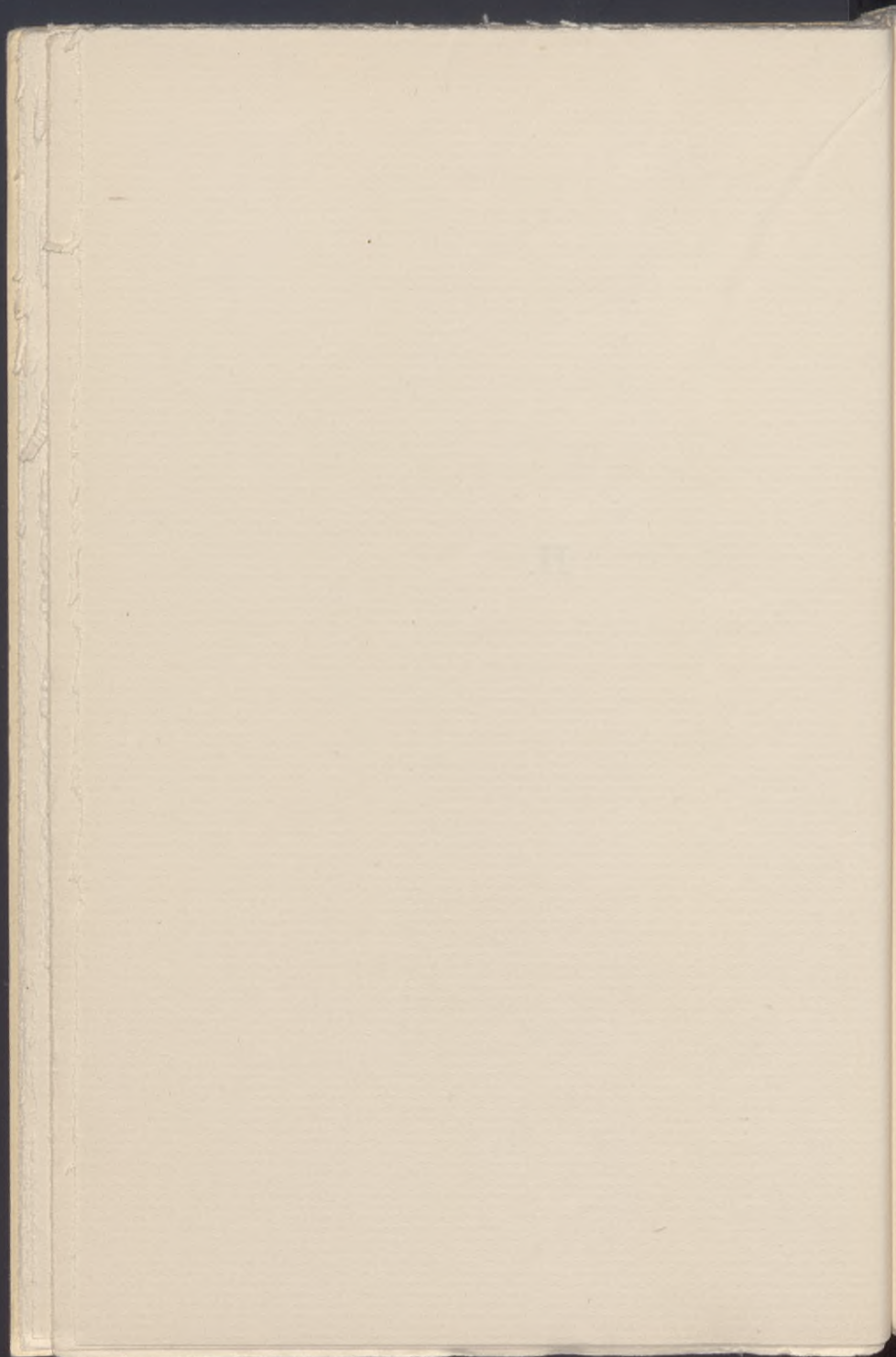
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

II.

STAD I NATTEN.

Staden ligger framför mig,
staden med ljus och vatten.
Sällsamt skakande rör mig
dess vakande öga i natten.

Så skola de ögon, vi älskat,
en gång, när mörkret blir tätare, se
på oss med den blick, som vi älskat —
de ögon vi älskat — endast de.

Stilla lysa ur töcknen
de varma skimrande ljusen:
lyktor i förstadsöknen,
när dimman tättnar kring husen.

Oändligt är mörkret; oändligt
är nattens kalla, ängslande ve,
men stilla ljust och oändligt klart
de ensamma ögonen se.

Ett försommarljus i grönska och doft,
en brusande dag, som dör. —
Allt det som förvandlades, allt som blev stoft,
vad rådde vi själva därför?

Nog länge och starkt våra hjärtan ändå
för våren och vindarna slå.
Vi känna, hur ödena komma och gå
och tänka ej själva därpå.

All lycka som strömmade ned över oss —
vad visste vi själva därom? —
En junidag släcker i strömmen sitt bloss
och svinner så snabbt som den kom.

MÅLNINGAR.

I.

Som döda jättevalar molnen flyta
i västerns vita, tomma ocean.
Men på den nattligt blanka insjöns yta
simmar en svan, simmar en vit svan.

I vattnet går en il av glans mot näset
med ekarna och med det vackra gräset.

Och alla nejdens ting och träd betrakta
hur livet samlas i en sista bön
— det skimret där som lämnar ytan sakta;
den vita svanen på den döda sjön.

II.

De blanka spåren efter alla kälkar,
som plöjt sin väg på denna kalla dag,
de få i enslig kväll ett vekt behag.
Som skärt, glaserat guld det glänser vida.

I svängen te de sig som böjda stjätkar,
som genomstrålas av en blomstersaft —
när vintersolens strålar vågrätt glida.

Till ting av sådan ringhet får jag flykta,
emedan det av sorg som jag har haft
förlamat och förvirrat så min kraft,
och i min själ stå djupa blodspår tryckta.

SEPTEMBERDAG.

Väldiga moln, bebrämade
med silver eller purpurljus
ha vandrat hän och fyllt min dag
med sällsamt stilla sus
— som hade sommarns varma rus
på sakta vindar flyktat hän.
Nu välves kvällens himmel djup och blå,
och mellan solbelysta trån
hörs höstens stormvind gå.

Vad nu har sprungit fram skall ej bestå. —
Rosor som skådat dagens ljus,
när vinden blåser kallt och rent

en hög och klar septemberdag,
ha väckts till liv för sent.
Jag minns ett löfte, ärligt ment,
som ej fick hållas och bli frukt.
Vad nu har sprungit fram skall snart förgå.
Det andas höst i fältens lukt
av vått och falnat strå.

N A T T.

I denna natt, som är fullkomligt stilla
av månblänk fylld och av välsignad frid
förnimmer jag mitt liv som dunst och villa.
Det är som om i dunklet härinvid
mitt livs commedia tilländaspeltes
med hjälp av någon vis och vänlig fe
och själv jag hade blott att stilla se
och finna allting där som fordom feltes.
Vad allt är stilla nu. Allt dunkelt ve
som förr jag trodde aldrig skulle dött
det dör för evigt nu — det sjunker undan
och lever endast djupt i min begrundan
som något stilla, lugnande och trött.

Det är en stund som gjord att länge dröja
och glömma, huru natten långsamt går,
och se som under himlens lyfta slöja
till fjärran stjärnors prakt och fjärran år.
Nu komma molnen. Tunga, svala täcken
om drömmens djupa lycka slutas till.
En nattvind rör sig tyst i trädgårdshäcken,
och livets sorl förnimms, fast allt är still.

Nu rycker vinden med susande tag
i kronornas hemligheter.
Nu minnas vi tyst var sommarens dag
och alla glada poeter.

Det är inte alltid himmelsblått
och vindsus, som tyckes oss vara
vår varelses innersta. Här har jag stått,
när marken var snövidd bara,

och himmelen flammade ödsligt och rött
och världen omkring sjönk undan —
hela livet blev falskt och dött
i kvällens bittra begrundan.

Nu prisa vi vinden, som spelande går,
och stundens snabba förmåga
att plötsligt förgäta oläkliga sår
för moln, som i vinden tåga.

MINNET.

Sommarnattens vida vägar,
parkens vita, tomma planer
lysa kring det dimmigt gröna.
Detta stilla, mjuka sorl,
är det regnet, är det vinden? —
Blomsterhöljda träd här nära
susa, susa som ur fjärran.
Suset talar, är som stämmor,
fler ibland, men nu en enda
välkänd, vek och bruten stämma:
”Jag är alltid nära.
När du kallar, skall jag lyssna.”

Sommarnattens dunkla vägar
föra vida ut i världen.

Jag vill känna mina minnen
trängas nära till mitt hjärta.

Jag vill stanna här och bedja
där mitt döda liv är kvar.

Jag minns dessa nätter vid havet.
Ett glättigt, skärt, nästan ljusrött ljus
föll in i mitt rum efter soliga dagar.
Från havet klingade sakta brus.
Dess brus var min tystnad. Från soliga dagar
sjöng ekande kvar en flickröst ljus.
Ett sömnigt sakta klingande brus
förvandlade allt till ett drömlätt rus —
förvandlade glädjen och smärtan
till drömmar av mjukt och melodiskt och
mumlande sus.

Gardinen, som vette åt havet,
var ljus — där var havet ju utanför.
Och havet skall ligga där ljust än länge
när ingen finnes att lysa för.

Och havet skall brusa där mörkt än länge
när ingen finnes som bruset hör.
Ett enda vet jag som aldrig dör,
den ljusa kärlekens sjungande kör,
som sjunger i människors hjärtan;
det enda av människoverk som aldrig dör.

IDYLL.

Här inne är det ljust och lugnt,
och stilla sånger domna.
Där ute välver vinden tungt
och vill visst aldrig somna.

Det lugnar redan, det att gå
i stormen genom natten.
Man hör ej hjärtats oro då
för brus av vind och vatten.

Här inne är fullkomlig ro.
En röst — en hand att trycka;
ett rum där stilla dröm kan gro
och kanske livets lycka.

Och stormens storhet, rummets ro
gå outgrundligt samman.
Ett tempel heligt att bebo.
Så tyst kring grenljusflamman.

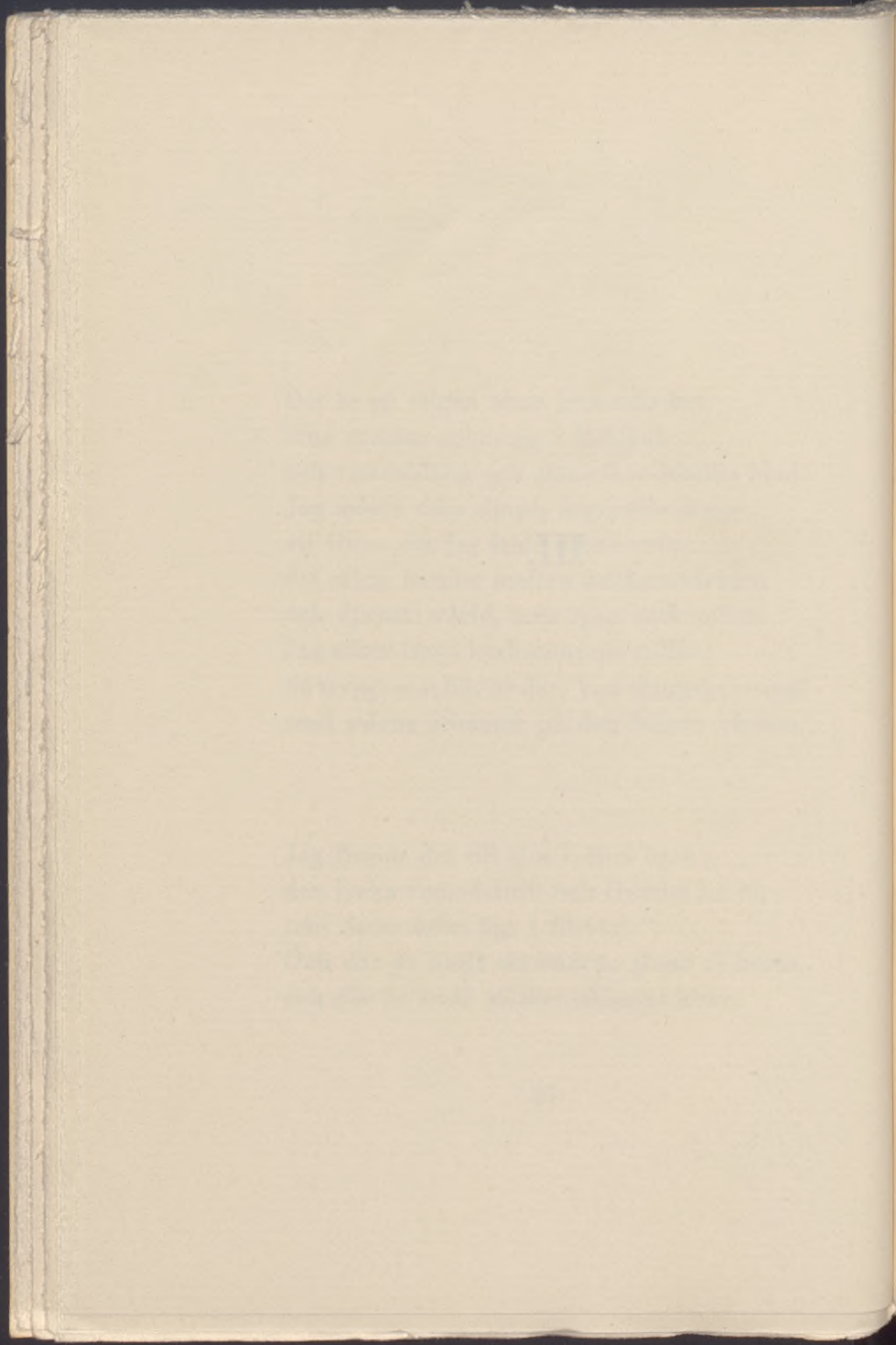
O låt oss njuta ljusets fest
och kvällens varma lycka,
och med de ord vi älskat mest
den sena timmen smycka.

Det är på ängen ovan kyrkogården.
Hur speglar solen sig i Lieblänk
och vattenblänk och glans från blanka blad.
Jag måste söka djupt, begrunda länge
att finna det jag ändå måste veta:
det säkra bandet mellan solskensvärlden
och djupets värld, min egen oåtkomliga.
Jag söker inom kyrkomurens stillhet.
Så tryggt som här är där. Vad skuggig tystnad
med solens glimmer på den högsta våarden.

Jag finner det till slut i dina ögon;
den lycka vemodfullt och flyktigt korta,
som dessa ögon äga i förvar.
Och där är ändå sommarns glans ej borta,
och där är ändå solskensskimret kvar.

III.

SALOMOS SORG.

Tager ned de många mjuka och fallande
täcken
som vecka sig skönt här inne!
Låser ned alla pukor och klingande bäcken!
En syrsa kan såra mitt sinne.

Slå igen om alla sånger, alla ljuva rör och
strängar,
som tona att själen skälver!
Till ett ödemarkshus bliv min borg! Jag vill
bo, där på månlydsöda ängar
sig förbarmande stjärnmörkret välver.

I ödslighet och fjärran från prakten den
hjärta
att jag må sörja Sulamith.
Ty allt som är av skönhet föröker blott min
smärta;
jag måste sörja Sulamith.
Ja allt som är av skönhet för sinne eller
hjärta
är hennes. Intet, intet mitt.

TILL ISOLDE MED DE VITA
HÄNDERNA.

Isolde med de vita händerna!
Där borta på de fjärran stränderna
där vandrar hon, jag ej får drömma om,
hon i vars dunkla blick, om hit hon kom,
jag skulle hälsa både liv och död.
Ty hon var mer för mig än livets bröd.

Men låt mig tro att för ett ögonblick
allt mörkt och djupt vek bort från mig och
gick
till skuggorna och drömmarna de dova
den gång då du kom nära mig — och lova
att icke gå ifrån mig förrn den dag
då hon är här hos mig, och död är jag.

Den strålande Isoldes gyllne hår
är tungt och skimrar vida när hon går. —
Jag vill ej tala; orden falla tungt.
Din blick, den svala, lyser klart och ungt.
Din stämma, kära, ljuder varmt och ömt.
Men kan du bära allt vad tungt jag drömt?

L Å G A N.

Jag vill likna dig, min kära, vid en brinnande
låga.

Som en brinnande låga i dig själv är du
sluten.

De darrande skuggorna trängas och fråga,
men om dig är av stillhet en gloria gjuten.

Om tiden kan stanna, hos dig har den stannat.

Till något i fjärran dig tankarna bära.

Du glömmer allt annat. Jag glömmer allt
annat

än det att i skönhet du själv är mig nära.

U N D R E T.

Guds strålande moder i himmelrik,
hennes mantel är blå.
Runt om hennes huvud en guldsky står;
det är därifrån strålarna gå.

Vi världens olyckliga trälar,
allt mänskligt och ljust och ömt,
som vi drömt i förmörkade själar,
det ha vi om henne drömt.

Därför skall hon räddande bära
upp ur tidernas flyktande ström
vad vi djupast och varmast begära,
vår innersta, skyggaste dröm —

den tro som vi aldrig förlora,
blott glömma så småningom;
undret, det svindlande stora
undret, som aldrig kom.

Jag vet att allt som farit
blir aldrig mera så,
och det som stort mig varit
var litet nog ändå.

Jag vet att det bästa jag drömde
var föga rikt och varmt,
och det som jag trognast gömde
var mycket svagt och armt.

Jag vet att den glädje jag vunnit
i går, i dag förgår.
Jag vet att vår kärlek förbrunnit
långt innan nästa vår.

I vinterns månenätter,
då inga källor spela,
då gå så många minnen vakt
stora, tysta, stela.

Månglans och minnen. — — —
Aldrig fick du frid.
Jag tänker på mitt liv
och somnar in därvid.

Jag står i trolldomslågans mitt
och känner icke svedan.
Det lyser blått, det gnistrar vitt
och jorden göms där nedan.

Jag vet att hett som iskallt järn
det ögonblick skall bränna,
då sköldmön vaknad utan värn
min första kyss skall känna.

Jag vandrar genom elden nu
till jungfrun där inne,
som ägt uti åren sju
mitt sinne.

Du som under stjärnorna
vandrar ung och öm —
glömmer du för stjärnorna
livets yra dröm?

Dröj med mig den lysande
vinternatten ut!
Smaka, varm och rysande
svalka utan slut.

Dansens sorl, ackordens brus
hör — men över oss
brinna med ett fjärran sus
evigt stora bloss.

Nu är ögonblicket här.
Hör hur dansen yr!
Natten skyndar. Vem vet när
morgonrodnad gryr? —

Låt mig under stjärnesken
se dig helt allen!
Vad din pannas glans är ren. —
Nu är natten sen.

MEDITATIONER.

I.

Förlorade dagar kallar jag dem
då jag tänker på dig i förlamande kval,
då jag lyss i mitt hjärtas ensamma hem
till ett längesen slocknat tal.

Och minnes jag så, att mitt liv har ett slut
och hur många förlorade dagar som gått
och hur många, många fler som skola ha gått
när det fyllt sitt mått,
vill min längtan och mitt sörjande ej någonsin
ta slut.

II.

Förunderligt — när min tanke går
i detta förflutna år på spår:
då hittar den ej.
Det är stelt, det är dött på den hemvanda
stråten.

Jag vet, att där rymdes all livets lust.
Men där det var glödande ljuvast just,
där är det så tomt.
Men sorgen är kvar och den skälvande
gråten.

III.

Av natters heta ångest vill jag binda dig en
kran,
min ros och heta kärlek.

På ditt mörka huvud av nattligt ljus
skall den av mörker födda få sväva.
Med lätt och stilla allvar, som ingen ångest
fanns,
skall du gå bort från mig, som om för lätt
den ändå vanns
för all din lyckligt djupa, gudomligt dunkla
glans.
Jag vet, att det är jag som skall bäva.

Sista gången — sista gången. —
Är det sista gången solen lyser
så här på snön? Är det sista gången
min längtan vaknar upp och ryser,
när blicken sänks i solnedgången?
All känsla och allt hopp jag hyser,
allt det som frambesvärjer sången —
är all min fröjd ifrån mig gången?

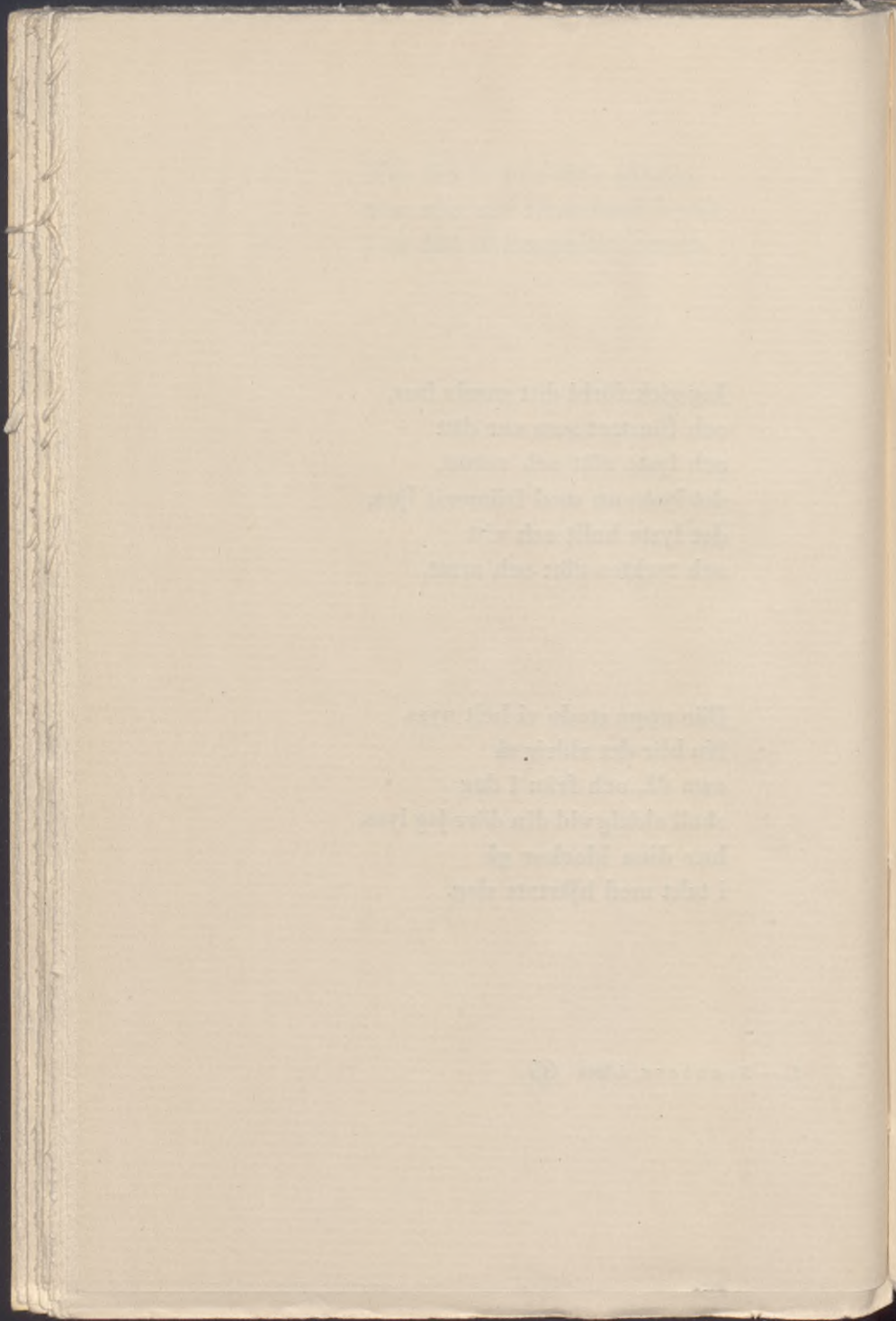
Är då detta sista gången,
som du tankfull mot mig ler?
Är det här den sista sången,
som till dig jag ber?

Men det är inte sista gången,
som min själ förstelnad fryser
i en död förhoppning fången.

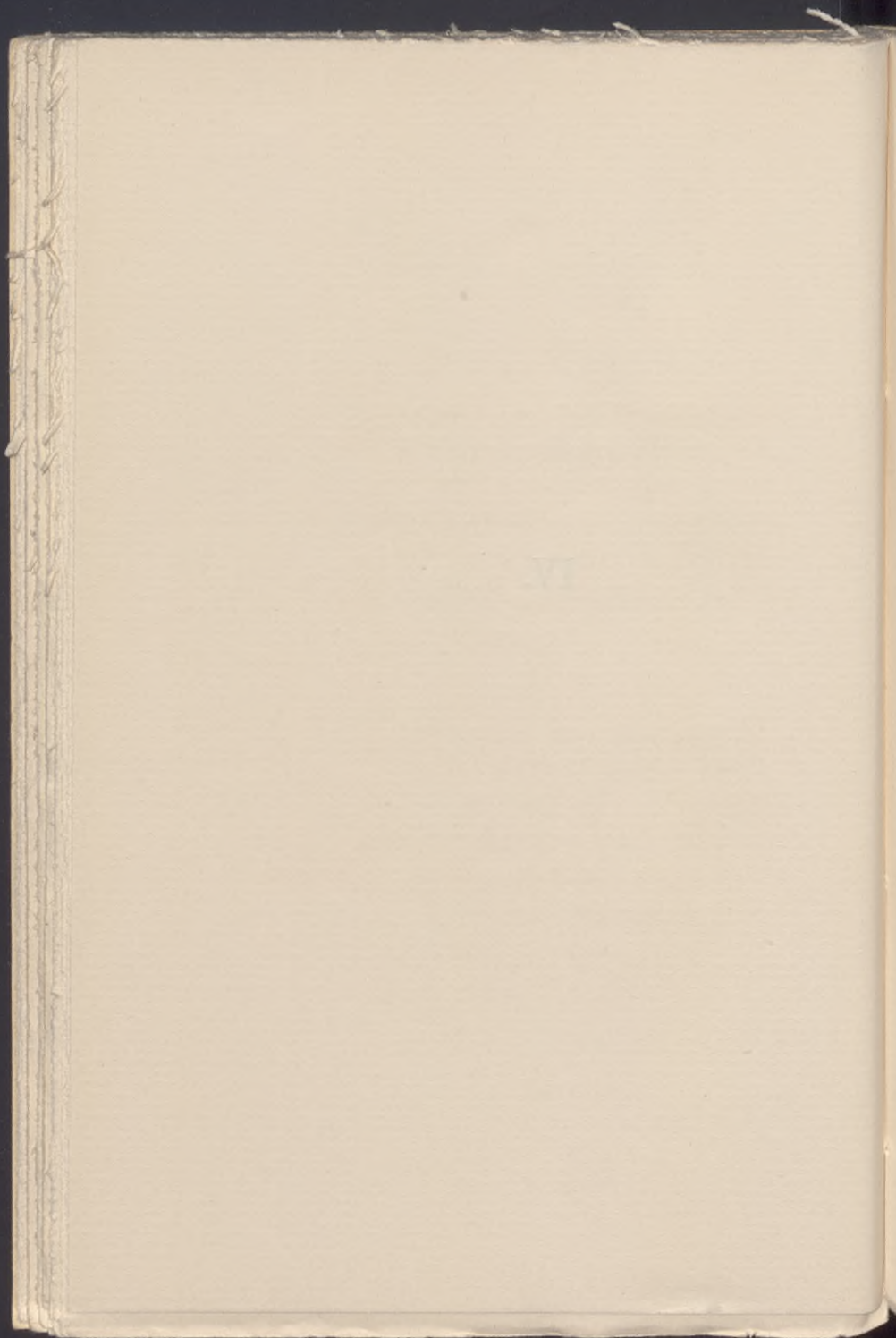
Jag gick förbi ditt gamla hus,
och fönstret som var ditt
och lyste rött och varmt,
det lyste nu med främmat ljus,
det lyste kallt och vitt
och tycktes dött och armt.

Där uppe stodo vi helt nyss.
Nu blir det aldrig så
som då, och från i dag
skall aldrig vid din dörr jag lyss,
hur dina klockor gå
i takt med hjärtats slag.

IV.

Och mötas vi åter, då ler du väl
och lyss till min saga. Då ser du väl,
om väl det mig gått eller illa.
Då lägger du också din hand i min.
Så skola vi vandra i kvällen in
och icke ett ord förspilla.

Då vandra vi tysta i lyckan in.
Brinn du klara kväll, förbrinn!
Men stilla skola vi minnas
det lilla av allt, som ej fick förgå,
som aldrig blev kallt, och än skall bestå,
så länge vi själva finnas.

Du skall ej tänka alltför ringa
om det som en gång var dig allt.
Din sorg kan leva länge än,
kan komma alltför lätt igen
och ännu mycket värre stinga.

Då ivrigt du din framtid spanat
är ditt förflutna kvar i allt.
En vän som kom en gång och for
med glädje stark och smärta stor
kan komma åter, förrn du anat.

Du skall ej tro att allt som glömdes
haft mindre djup och äkta halt.
Fast inte du kan minnas hur,
har allt ditt väsen strömmat ur
den glömskans sjö, som aldrig tömdes.

Vad livets ljusa lycka är, sök ej att tolka det.
Den stund av sol som bländar oss, är dunkel
evighet.

Vi känna att den är oss när, men varifrån
den kom,
och till vad rymd den vänder om, är ingen
här som anar.

Men det är skönt i skuggig kväll att se när
solen dör
och över fjärran sädesfält varmt gyllne
blickar strör.

Vi ana liv som leva där — och se hur små-
ningom
det varma skimret svinner hän inunder
dunkla granar.

Vi tuga i vörndad, vi tuga i skräck, för de mäktiga
vingarnas brus,
när Död och Kärlek nalkas oss och blända
oss med sitt ljus.
Det är i de vilande stunderna, när kvällens
himmel är hög
och blodets fors är stillnad — det är då våra
själar sjunga.

I glädjens ögonblick av eld, vid sorgens bittra
sting,
då tänka vi på ingenting och minnas ingenting.
Det stillnar — och vi tänka tyst på stunden,
vart den flög.
Som skyar våra tankar gå, av sorg och glädje
tunga.

ELEGIER.

Förrn jag förstätt, att våren kunde dö,
en öm elysisk natt, oändligt lång,
den var, av skugga fylld, elysiskt blå.

När jag förstod, att våren kunde dö,
var icke längre ljuv
vårens sång
men full av tröslöst trots
ljöd den då.

Att våren dött, det är det mörka spår,
som leder lönnligt genom varje år.
Ty detta är vad sommarn höljer över,
som kistan kläds i blommor, med sin ståt,
och detta är vad hösten gråter åt,
och denna sorg som slutligt vintern söver.

DEN FJÄRRAN KLOCKAN.

När den fjärran klockan slår,
hör jag blodet brusa.
Mera starkt mitt hjärta slår.
Stunderna bli ljusa;

stunderna bli skumma,
men de klanger, som jag hör,
komma fjärran från. Därför
bli de aldrig stumma.

Dagens timmar luta.
Dödens klocka slår en gång.
Men till dess är vägen lång —
skall kanske aldrig sluta.

Jag svor att evigt, hårt och kallt förneka
det liv som brutit en gång mot min frid.
Men allt förgäves. Känslorna bli veka
och livet ger försoning för en tid.

Det är för ljuvt, när livet blott vill leka.
Dess röst är alltför omotståndligt blid.
Och det är skönt att känna livet smeka
om också efter lång och hatfull strid.

Då är det lugnt, och hjärtat har ett hem.
Man måste endast le åt alla dem,
som tro att man kan gråta blott och sörja.

Men nya bistra öden stå på språng,
och jag skall lära mig att nästa gång
slå obarmhärtigt till, när det vill börja.

FÖRSOMMARVISA.

Jag har våndats som i blygsel över allt som
jag försummat.

Jag har bävat som i svindel inför allt som
står mig åter.

Allt som tiden skulle lindrat — se det lever,
oförstummat,
all min sorg och all min glädje, allt mitt yra,
svunna liv.

Oförsvagad lever också min försvunna, heta
önskan.

Framför mig jag ser det liv, som icke glömmer
och förlåter.

Det är tröst och ro i solen, och i gräset, och i
grönskan.

Jag skall leva, men en enda stund av sol och
ro mig giv.

B E G R U N D A N .

I.

Finns någonting som ej med vindens lopp
försvinner

och någonting som ej med ström, som stoft
förrinner.

Jag ville veta det. Min själ är full av oro.

Jag ville ge det liv, som snabbt ändå för-
brinner,

att veta någon ro och något mål för längtan.

Med varje morgonväkt en strävan ny jag
finner,

och sänker jag min blick till ro i solned-
gången,

en klagan efter ro från fjärran rymd mig
hinner.

Ett flyktigt skimmer så är allt jag ville älska,
och vad som skall bestå, är det att allt för-
svinner.

II.

Jag minns, att jag har stått, där nu jag står,
en gång för länge sedan. Tiden går,
jag minns ej nu, vad dag och stund det var;
jag minns, att det var frisk och ljuvlig vår.
Jag minns ej vad för väg min tanke tog;
men vinden kom och lekte med ditt hår,
som var mig kärt, och bragte över allt
den första vårens oro. Första vår,
det är på dig jag ej skall tänka nu,
då vinden full av doft och oro når
med omotståndlig, bitter läkedom
mitt innersta, som genom öppna sår.

III.

Och det är samma visdom nu som förr —
en stund som glider undan tanklöst lätt.
Ett ljus, en klang — och stängd är nuets dörr;
man lyss och tror, att ej man fattat rätt.

Och livets strömmar vandra mig förbi.
Mig bry ej onda eller goda öden.
Jag ber om kraft att bära dem,
om kraft att bära mina drömmar hem
till morgonglöden:
till ljus och klang och frihet bortom döden.

Nu tystna med ens våra ord.
För sång är ej färden gjord.
När skeppet går mot döden
är det tyst och högtidligt ombord.

Vi ana vad vilan är värd
vid västerns slocknande härd.
Vi styra mot aftonglöden
en vacker och stilla färd.

Ty större än alla ting
på jordens jagande ring
är detta, att ändlösa öden
till sist äro ingenting.

Jag är mätt av förvirrande syner.
Jag vill gå dit där stillheten är.
Alla livets förunderliga syner
skola slockna och blekna här.
Den vars liv varit strid skall få bo
i den djupaste frid när det farit,
och vad helst som mitt öde har varit
har det ej varit ro.

Mitt liv var flammande sinnen
och brinnande tankar och dåd
och drömmar och pinande minnen:
ett öde förutan all nåd.
Den vars liv när det varit som bäst
har förflutit med strider och smärta,
hans trogna och törstande hjärta
må längta till tystnaden mest.

EPITAF.

Ett hett och sjungande blod
har kommit till vila här.
Hans längtan stod till öster,
där havet och solen är —

där rymden och stillheten är.
Hans hjärta blev aldrig trött
att ösa av all den glädje
och all den sorg, som det mött.

Han saknade endast ett —
en gård, och träd omkring gården
att susa över hans liv och död.
Och främlingar reste vården.

VISION.

Det var en slutad vandringsdag,
en sommarkväll — då tyckte jag,
att på min väg jag mötte dem
jag mött en gång och glömt.
Jag mötte ovän, mötte vän,
och alla hälsade igen
och alla såg jag vandra hem,
som om jag blott dem drömt.

Jag mötte den jag älskat mest.
Hon gick med blicken fjärran fäst
i solnedgångens gyllne rymd
och sol om hår och kind.

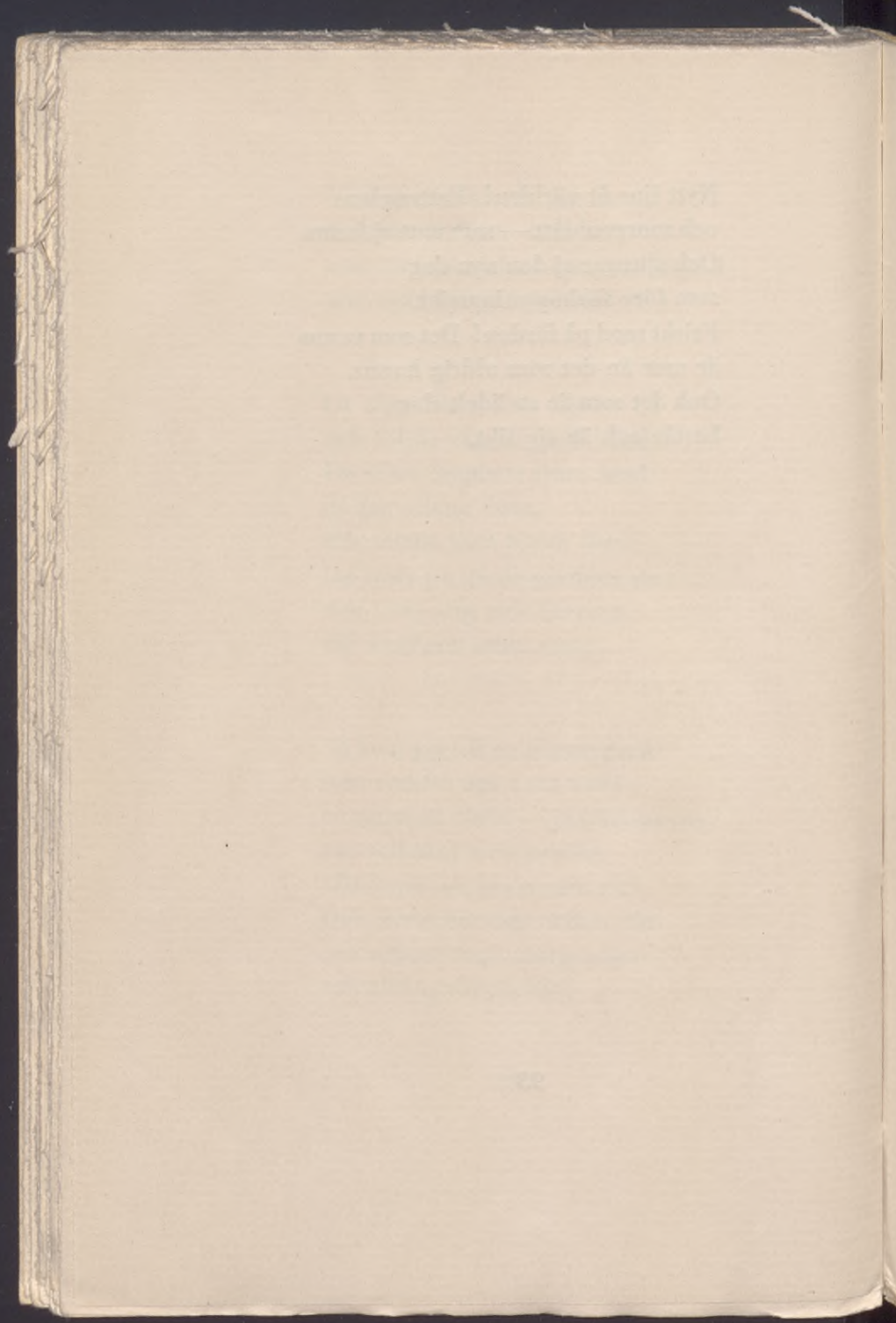
Vi hade båda svårt att le,
och när jag åter ville se
mot österns bleka bryn, var skymd
min egen blick och blind.

De sågo alla solens rand
och följde vägens ljusa band.
De sökte bygdens ljusa land,
då jag allena drog,
där solens sista bleka sken
låg kvar på gärdesgårdens sten,
och över stig och åkerren
till kvällens svala skog.

Så kom jag till en ensam gård
som tycktes äga i sin vård
en minnets värld — ja trädens sus
var sällsamt meningsrikt.
Där inne sov jag natten ut.
Och även här tog natten slut
och nejden låg i morgonljus
och allting var sig likt.

Nytt ljus åt världen! Vattenglans
och morgonblått — som natt ej fanns.
Och sjunger ej den nya dag
som förr förhoppningsrikt.
Friskt mod på färden! Det som vanns
är mer än det som aldrig hanns.
Och det som är av ädelt slag
består och är sig likt.

INNEHÅLL.

I.

Sången	7
Det är synd om alla människor	9
Skall du gå bort i aftonglöden	11
I natt, i natt då drömde jag	13
Jag vet en lund	15
Allt vackert som vi mött	17
Ja det är stort och underbart	19
Du som jag har kallat min	21
Det finns inga stjärnor i mörkret	22

II.

Stad i natten	27
Ett försommarljus	29
Målningar	30
Septemberdag	32
Natt	34
Nu rycker vinden med susande tag	36
Minnet	38
Jag minns dessa nätter vid havet	40
Idyll	42
Det är på ängen ovan kyrkogården	44

III.

Salomos sorg	47
Till Isolde med de vita händerna	49
Lågan	51
Undret	53
Jag vet att allt som farit	55
I vinterns månenätter	56
Jag står i trolldomslågans mitt	57
Du som under stjärnorna	58
Meditationer	60
Sista gången	63
Jag gick förbi ditt gamla hus	65

IV.

Och mötas vi åter	69
Du skall ej tänka alltför ringa	70
Vad livets ljusa lycka är	71
Vi tiga i vördnad	72
Elegier	73
Den fjärran klockan	75
Jag svor att evigt, hårt och kallt förneka	77
Försommarvisa	79
Långt i sena natten	81
Begrundan	82
Det är stort att stå vid stranden	86
Nu tystna med ens våra ord	87
Jag är mätt av förvirrande syner	88
Epitaf	89
Vision	91
